

הִיָּה זֶה בְּשַׁעַת אַחַר הַצְּהָרִים שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים. בְּרַחוּב
שְׂרָרָה דְמָמָה, וְרַק רוּחַ קָלָה נִשְׁמָעָה מִנִּשְׁבֶּת.

לְפֶתַע נִשְׁמַע מִקְצֵה הַרְחוּב קוֹל רַעַשׁ יוֹצֵא דָפֶן. תּוֹשָׁבִים רַבִּים פִּתְחוּ
אֶת הַחִלּוֹנוֹת וְנָסוּ לְהֵבִין מָה מֵתְרַחֵשׁ. כַּעֲבוּר כַּמָּה שָׁנִיּוֹת, נִרְאָה רֶכֶב
צָבָאִי גָדוֹל נוֹסֵעַ בְּמַהִירוֹת אֶל תּוֹךְ הַרְחוּב.

הַתּוֹשָׁבִים הָיוּ מִפְתָּעִים מִן הַמַּחְזָה, וְשָׂאוּ זֶה
אֶת זֶה בְּפִלְיָאָה: "מָה קָרָה? מָה עוֹשֶׂה כָּאֵן
רֶכֶב צָבָאִי בְּעִצּוֹמוֹ שֶׁל הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ?"

עַד מְהֵרָה נִפּוּצָה מִפֶּה לְאָזֵן הַשְּׁמוּעָה הַקְּשָׁה:
"מְדִינוֹת עָרַב פִּתְחוּ בְּמַתְקָפָה עַל יִשְׂרָאֵל.
פָּרְצָה מִלְחָמָה, וְכַעַת הַחִילִים עוֹבְרִים
בְּבֵתִים רַבִּים וּמְגִיִּסִים אֲנָשִׁים לְצָבָא."

פֶּחַד וְאֵימָה הֶצִּיפוּ אֶת הַלְּבָבוֹת,
כָּלֶם הִתְכַּנְּסוּ בְּבֵתֵיהֶם וְהִחִלוּ
לְקַרֵּא תְהִלִּים וּלְהַתְפַּלֵּל לָה'
שִׁיעֲבִיר אֶת רַע הַגְּזֵרָה.

החיל שישב ליד מושב הנהג ברכב הצבאי, הביט כל העת מן החלון, עד שפקד על הנהג לעצור את הרכב.

"כאן גר החסיד מאיר פרימן", הסביר לחילים, "מאיר הוא חיל בצבא, ועלינו לקרא לו לבוא עמנו לחזית ולהצטרף ללחימה". החילים יצאו מהרכב ופנו במהירות לעבר ביתו של ר' מאיר.

כַּאֲשֶׁר שָׁמַע ר' מַאִיר אֶת דְּבָרֵי הַחֲלִילִים, מָהָר לָאָרוֹז אֶת חֲפָצָיו וּפָנָה
בְּעַקְבוֹתָם אֶל הָרֶכֶב שֶׁיִּקַּח אוֹתָם אֶל חֲזֵית הַמְּלַחְמָה.

